

Fallbeskrivningar klassrum. Bilaga 2

Klass 2

I klassen går 23 barn, varav en pojke med dubbelt CI (cochlea implantat)

Skolan har i denna klass en anställd teckenkommunikatör samt att det finns en mikrofon som bärs av läraren runt halsen. Dessutom finns tre små mikrofoner i rummet som skickas runt bland eleverna när de ska säga något. Teckenkommunikatören tecknar till pojken när hon ser att han inte uppfattar vad läraren säger eller vad kompisarna säger, i övrigt litar man på att det fungerar med mikrofonerna.

Ute på rasten får teckenkommunikatören rollen som en elev-assistent mer än en som ser till att kommunikationen mellan barnen fungerar.

Dagen jag besökte klassen startar man med en samling på fritids. Man sitter i ring och berättar en saga som barnen sen ska illustreras. I det sammanhanget fungerar det mycket bra att ”skicka micken” och det är lätt att följa med vem som pratar. Barnen har bättre tålamod att vänta in varandra, vänta att prata, tills man får micken, när man sitter så här i ring. När barnen sitter vid borden och målar behövs inte mikrofon för då ser det ut som att pojken uppfattar vad som sägs. Att få till en bra kommunikation när barnen är ute på rast, ser jag blir svårare. Pojken försöker följa med i samtalen och fråga upp några gånger vad kompisarna säger, men han ger sedan upp och står resten av rasten och tittar på. Kompisarna har mindre tålamod att vänta in och förklara så han kan delta, de vill inte vänta utan drar iväg i leken.

Nästa lektion är engelska. Klassrummet är möblerat med fyra bänkar i fyrkant mot varandra, läraren står framme vid katedern, pojken med CI sitter längst fram, teckenkommunikatören står så att pojken ser ordentligt. Pojken följer med bra i undervisningen så länge som läraren pratar och när första eleven ska svara, därefter blir det svårare. Det går fort att skicka mikrofonen mellan eleverna och för pojken tar det tid att vända sig mot den kompis som ska prata. Att ha ögonkontakt med den som pratar är avgörande för vad man uppfattar som hörselskadad.

Då jag har pratat med pojkens föräldrar och honom själv så fick jag bekräftat att efter en dag i skolan är han väldigt trött och orkar inte med fritids och definitivt inte någon fritidsaktivitet.

Skolan gör sitt bästa med den kunskap man har och de resurser man fått. Det som denna pojke har i teknik och andra resurser är det som föräldrarna fått begära och argumentera för, för att deras barn ska kunna gå i skola i sin hemkommun.

Klass 4

Här finns det två elever som är i behov av tekniska hjälpmedel och teckenkommunikatör, en flicka med grav hörselskadad och en pojke med dubbla CI.

Klassrummet är möblerat i rader och på bänkarna är det monterat mikrofoner med en knapp att trycka in när man ska prata, en mikrofon på två elever. Längst fram står läraren med en mikrofon runt halsen och bredvid henne står teckenkommunikatören, som tecknar allt vad läraren säger och också allt vad de övriga eleverna säger. Barnen med hörselnedsättning sitter på främsta raden för att se teckenkommunikatören, vilket gör att det blir svårt för dem att se de övriga eleverna när de pratar. Barnen får här göra ett val, se klasskompisarna när de pratar och missa vad teckenkommunikatören tecknar, eller tvärt om. Under raster får eleverna klara sig själva och då fungerar kommunikationen väldigt olika. Vissa raster väljer de två eleverna att vila enskilt, istället för att delta i rasten, för att orka hela skoldagen. Fritidsintressen är inte heller något dessa barn orkar med, möjligen på helger om det finns något de kan delta i.

Klass 8

I denna klass går fyra ungdomar, en som är döv på ett öra, en med hörselskada och två med CI. Detta klassrum är möblerat med bänkrader med mikrofon på varannan bänk, där alla elever måste trycka på en knapp när de ska svara. Här kan man se stor skillnad i tålmod och förståelse om man jämför med klass 2. Ungdomarna har inte tålmod att vänta på sin tur när de ska prata och behöver påminnas om att trycka på knappen ganska ofta. I denna klass finns ingen teckenkommunikatör men läraren har en mikrofon. Det krävdes också av läraren att hen hela tiden kommer ihåg att prata vänd mot klassen, att vänta in när någon ställer en fråga och upprepa den så att de som har hörseltekniska hjälpmedel har en chans att uppfatta frågor och diskussioner. Det finns bara ett klassrum per årskurs där det finns mikrofoner, vilket innebär att om man har en gypalektion eller en NO-lektion så får man klara sig utan tekniska hjälpmedel. Ungdomarna förväntas ta ett stort ansvar själva, att fråga upp om man inte hört, sätta och ställa sig på rätt plats så man uppfattar olika introduktioner. Ungdomarna blir trötta och orkar inte hålla fokus en hel skoldag. Några kommentarer av dem själva;

- Detta måste jag ta igen på något sätt och det blir ju hemma på kvällarna, så jag hinner inte andra aktiviteter som jag skulle vilja, typ innebandy och scouter, eftersom kvällarna går åt till plugg.
- Man är rätt slut, så jag brukar somna en stund innan middag och då jag tar av CI så det blir alldeles tyst och skönt.
- Man missar mycket.

Gymnasiet

På gymnasienivå finns inte hörselklasser, eftersom man måste få möjlighet att välja bland alla program. Detta gör att det blir än svårare att kunna tillgodogöra sig undervisningen, men man har rätt att även på gymnasienivå få teknik, miljösäkrade lokaler och teckenkommunikatörer.

En elev sa;

- Det tar ju tid innan allt är ordnat, för när skolan blir varse att de har en elev med behov av mikrofon och en ljudsäkrad miljö, då först börjar man arbeta för att möjliggöra skolgång, inte innan, och det är ju förstaeligt i och för sig.